RETTENS DOM (Anden Afdeling)

19. januar 2010 *

I de forenede sager T-355/04 og T-446/04,

Co-Frutta Soc. coop., Padua (Italien), ved avocats W. Viscardini og G. Donà,

sagsøger,

mod

Europa-Kommissionen først ved L. Visaggio og P. Aalto, derefter ved Aalto og L. Prete, som befuldmægtigede,

sagsøgt,

* Processprog: italiensk.

angående en påstand, i sag T-355/04, om annullation af Kommissionens beslutning af 28. april 2004, hvorved der blev givet afslag på sagsøgerens oprindelige begæring om aktindsigt i oplysninger om erhvervsdrivende, der er registreret i Fællesskabet for import af bananer, og en påstand om annullation af Kommissionens stiltiende afgørelse, hvorved genfremsættelsen af begæringen om aktindsigt blev afvist, samt, i sag T-446/04, en påstand om annullation af Kommissionens udtrykkelige afgørelse af 10. august 2004, hvorved den meddelte afslag på aktindsigt i nævnte oplysninger,

har

RETTEN (Anden Afdeling)

sammensat af afdelingsformanden, I. Pelikánová, og dommerne K. Jürimäe og S. Soldevila Fragoso (refererende dommer),

justitssekretær: fuldmægtig K. Pocheć,

på grundlag af den skriftlige forhandling og efter retsmødet den 2. december 2008,

afsagt følgende

Dom

Retsforskrifter

1. *Fællesskabsbestemmelser om aktindsigt i dokumenter*

1 Følgende fremgår af artikel 255, stk. 1, EF:

»Alle unionsborgere og alle fysiske og juridiske personer, der har bopæl eller hjemsted i en medlemsstat, har ret til aktindsigt i dokumenter fra Europa-Parlamentet, Rådet og Kommissionen efter de principper og på de betingelser, der fastsættes i henhold til stk. 2 og 3.«

2 Disse principper og betingelser er fastsat ved Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1049/2001 af 30. maj 2001 om aktindsigt i Europa-Parlamentets, Rådets og Kommissionens dokumenter (EFT L 145, s. 43).

3 Artikel 2, stk. 3, i forordning nr. 1049/2001 fastsætter:

»3. Denne forordning finder anvendelse på alle dokumenter, som en institution er i besiddelse af, dvs. dokumenter, som den har udarbejdet eller modtaget, inden for alle Den Europæiske Unions aktivitetsområder.«

4 Artikel 4 i forordning nr. 1049/2001, der vedrører undtagelserne til retten til aktindsigt, fastslår:

»2. Institutionerne afslår at give aktindsigt i et dokument, hvis udbredelse ville være til skade for beskyttelsen af:

— en fysisk eller juridisk persons forretningsmæssige interesser, herunder intellektuelle ejendomsrettigheder

[…]

medmindre der er en mere tungtvejende offentlig interesse i udbredelsen af dokumentet.

[…]

4. Med hensyn til dokumenter fra tredjemand rådfører institutionen sig med tredjemanden for at vurdere, om en undtagelse i henhold til stk. 1 eller 2 finder anvendelse, medmindre det er indlysende, at dokumentet skal eller ikke skal udleveres.

5. En medlemsstat kan anmode institutionen om ikke at give aktindsigt i et dokument, som hidrører fra denne medlemsstat uden dens forudgående samtykke.

6. Hvis kun dele af det ønskede dokument er omfattet af en undtagelse, skal den resterende del af dokumentet udleveres.

7. Undtagelserne som fastlagt i stk. 1-3 finder kun anvendelse i den periode, hvor beskyttelsen er begrundet i dokumentets indhold. Undtagelserne finder anvendelse i højst 30 år. Med hensyn til dokumenter, der er omfattet af undtagelserne vedrørende privatlivets fred eller forretningsmæssige interesser, og i tilfælde af følsomme dokumenter kan undtagelserne om nødvendigt finde anvendelse efter udløbet af dette tidsrum.«

5 Artikel 7 i forordning nr. 1049/2001, der vedrører behandling af oprindelige begæringer, fastslår:

»1. En begæring om aktindsigt i et dokument skal behandles straks. En bekræftelse af modtagelsen fremsendes til den, der har fremsat begæringen. Inden 15 arbejdsdage fra registreringen af begæringen skal institutionen enten meddele den, der har fremsat begæringen, aktindsigt og inden for samme periode give adgang til det ønskede dokument i overensstemmelse med artikel 10 eller skriftligt begrunde, hvorfor der gives helt eller delvist afslag, og oplyse vedkommende om retten til at genfremsætte begæringen i henhold til stk. 2 i denne artikel.

2. Giver institutionen den, der har fremsat begæringen, helt eller delvis afslag, kan vedkommende inden 15 arbejdsdage fra modtagelsen af institutionens svar genfremsætte begæringen over for institutionen med henblik på at få denne til at tage begæringen op til fornyet behandling.

3. I undtagelsestilfælde, f.eks. hvis begæringen vedrører meget lange dokumenter eller hvis der er tale om et meget stort antal dokumenter, kan den i stk. 1 nævnte frist forlænges med yderligere 15 arbejdsdage, forudsat at den, der har fremsat begæringen, på forhånd underrettes herom og gives en nærmere begrundelse.«

6 Artikel 8 i forordning nr. 1049/2001 vedrørende behandlingen af genfremsatte begæringer fastsætter:

»1. En genfremsat begæring skal behandles straks. Inden 15 arbejdsdage fra registreringen af en sådan begæring skal institutionen enten meddele den, der har fremsat begæringen, aktindsigt og inden for samme periode give adgang til de ønskede dokumenter i overensstemmelse med artikel 10 eller skriftligt begrunde, hvorfor der gives helt eller delvist afslag. Afslår institutionen helt eller delvist begæringen om aktindsigt, oplyser den den, der har fremsat begæringen, om mulighederne for domstolsprøvelse af institutionens beslutning og/eller klage til Ombudsmanden efter reglerne i […] artikel 230 [EF] og 195 [EF].

2. I undtagelsestilfælde, f.eks. hvis begæringen vedrører meget lange dokumenter, eller hvis der er tale om et meget stort antal dokumenter, kan den i stk. 1 nævnte frist forlænges med 15 arbejdsdage, forudsat at den, der har fremsat begæringen, på forhånd underrettes herom og gives en nærmere begrundelse.

3. Har institutionen ikke afgivet svar inden for den fastsatte frist, anses dette for et afslag på begæringen, og den, der har fremsat begæringen, kan herefter iværksætte

domstolsprøvelse af institutionens beslutning og/eller klage til Ombudsmanden efter reglerne i EF-traktaten.«

7 I medfør af forordning nr. 1049/2001 har Europa-Kommissionen vedtaget afgørelse 2001/937/EF, EKSF, Euratom af 5. december 2001 om ændring af dens forretningsorden (EFT L 345, s. 94), der indeholder et bilag vedrørende bestemmelserne om retten til aktindsigt i dokumenter, der er i Kommissionens besiddelse, hvilket bilag i væsentlig grad er baseret på de ovenfor nævnte bestemmelser i forordning nr. 1049/2001.

2. *Fællesskabsbestemmelser vedrørende import af bananer*

8 Rådets forordning (EØF) nr. 404/93 af 13. februar 1993 om den fælles markedsordning for bananer (EFT L 47, s. 1) har fra den 1. juli 1993 indført en fælles ordning for indførsel fra tredjelande.

9 Ifølge denne ordning, som fra den 1. januar 1999 blev gennemført ved Kommissionens forordning (EF) nr. 2362/98 af 28. oktober 1998 om gennemførelsesbestemmelser til Rådets forordning (EØF) nr. 404/93 for så vidt angår ordningen for indførsel af bananer til Fællesskabet (EFT L 293, s. 32), er de kompetente myndigheder i medlemsstaterne forpligtet til hvert år at meddele Kommissionen lister over de erhvervsdrivende, som er registreret hos dem, med oplysninger om den mængde bananer, de har afsat i løbet af referenceperioden, de mængder, de erhvervsdrivende har ansøgt om inden for det løbende år, og de mængder, de faktisk har afsat, med angivelse af numrene på de anvendte licenser (jf. bl.a. artikel 4 i Kommissionens forordning (EØF) nr. 1442/93 af 10.6.1993 om gennemførelsesbestemmelser for EF's importordning for bananer (EFT L 142, s. 6), og artikel 6, stk. 2, og artikel 28, stk. 2, i forordning nr. 2362/98) samt visse statistiske og økonomiske oplysninger, navnlig om de anvendte importlicenser (jf. bl.a. artikel 21 i forordning nr. 1442/93 og artikel 27 i forordning nr. 2362/98).

10 Hver traditionel erhvervsdrivende har adgang til toldkontingenterne inden for grænsen af en individuel referencemængde, der af medlemsstaternes kompetente myndigheder er beregnet på baggrund af foretagne indførsler inden for en bestemt periode. På grundlag af de indsendte lister har Kommissionen mulighed for at efterprøve de oplysninger, som står til rådighed for de kompetente nationale myndigheder, og om nødvendigt meddele de øvrige medlemsstater disse lister for at afsløre eller forebygge erklæringer fra erhvervsdrivende, som er afgivet med henblik på misbrug af indførselsordningen. På grundlag af de indsendte oplysninger fastsætter Kommissionen om nødvendigt en fast justeringskoefficient, som medlemsstaterne skal anvende på de erhvervsdrivendes referencemængder, i overensstemmelse med artikel 4 i forordning nr. 1442/93 og artikel 6 og 28 i forordning nr. 2362/98.

Sagens baggrund

11 Sagsøgeren, Co-Frutta Soc. coop., er et italiensk selskab, som foretager modning af bananer. Via den italienske presse fik selskabet kendskab til, at der ved udstedelser af falske importlicenser formodentligt blev foretaget en svigagtig indførsel af bananer til Fællesskabet mellem marts 1998 og juni 2000, for hvilke der blev erlagt en nedsat importafgift.

12 Sagsøgeren anfører at have lidt tab på grund af disse indførsler som følge af de alvorlige prisforvridninger, som blev fremkaldt ved, at der blev bragt yderligere mængder af bananer på fællesskabsmarkedet, som medførte en overskridelse af toldkontingentet. Dette tab ville have været endnu større, hvis det skulle vise sig, at indførslerne ikke er blevet foretaget på grundlag af falske, men retmæssigt meddelte licenser, som er udstedt på grundlag af falske eller fejlagtige referencemængde, med det resultat, at referencemængden nedsættes.

13 Ved dom af 16. oktober 2003, Co-Frutta mod Kommissionen (sag T-47/01, Sml. II, s. 4441, herefter »Co-Frutta I-dommen«), afviste Retten sagsøgerens påstand om annullation af Kommissionens første beslutning, hvorefter selskabet fik delvis afslag på aktindsigt i visse dokumenter vedrørende fællesskabsordningen for indførsel af bananer.

14 Ved skrivelse af 20. januar 2004 til Kommissionens Generaldirektorat (GD) for »Landbrug«, registreret den 21. januar 2004, har sagsøgeren anmodet om aktindsigt i listen over de traditionelle erhvervsdrivende, der er registreret i årene 1998-2000 med angivelse af:

a) mængden af importerede bananer for hver erhvervsdrivende i perioden 1994-1996 for hver enkelt erhvervsdrivende

b) antallet at foreløbige referencemængder, der er tildelt hver enkelt erhvervsdrivende i årene 1998-2000

c) licenser (antal), der er tildelt hver enkelt erhvervsdrivende i årene 1998-2000 og den tilsvarende anvendelse heraf.

15 Ved skrivelse af 10. februar 2004 meddelte chefen for kontor B1 i GD »Landbrug« sagsøgeren om en forlængelse på 15 arbejdsdage af den fastsatte frist for besvarelse af denne anmodning. Derudover bemærkede han, at det var umuligt at fremsende de dokumenter, der er nævnt ovenfor i præmis 14, litra c), da disse er »dokumenter fra den nationale institution, der ikke er fremsendt til Europa-Kommissionen«.

16 Ved skrivelse af 16. februar 2004 orienterede sagsøgeren Kommissionen om, at selskabet nærede betænkeligheder vedrørende spørgsmålet om fristforlængelsens lovlighed, og opfordrede den til øjeblikkeligt at efterkomme den oprindelige begæring om aktindsigt i dokumenterne.

17 Efter ikke at have modtaget noget svar ved udløbet af den forlængede frist genfremsatte sagsøgeren den 13. april 2004 begæringen over for Kommissionens generalsekretær i henhold til artikel 7, stk. 4, i forordning nr. 1049/2001.

18 Den 28. april 2004 modtog sagsøgeren et afslag på sin oprindelige begæring om aktindsigt i dokumenterne fra generaldirektøren i Generaldirektoratet for »Landbrug«.

19 Den 3. maj 2004 foretog sagsøgeren en fornyet genfremsættelse af begæringen for generaldirektøren, idet selskabet bemærkede, at det herved trak sin begæring af 13. april 2004 tilbage.

20 Ved skrivelse af 27. maj 2004 fra chefen for kontor B 2 i Kommissionens Generalsekretariat blev den fastsatte frist for besvarelsen af den genfremsatte begæring af 3. maj 2004 forlænget med 15 arbejdsdage.

21 Den 18. juni 2004, der var dagen, hvor den forlængede frist for at besvare den genfremsatte begæring af 3. maj 2004 udløb, meddelte chefen for kontor B 2 sagsøgeren pr. e-mail, at det ikke var muligt at give selskabet et svar inden for den fastsatte frist, idet han samtidigt lovede, at svaret var umiddelbart forestående.

22 Den 30. august 2004 modtog sagsøgeren en skrivelse fra Kommissionens generalsekretær dateret den 10. august 2004 (herefter »beslutningen af 10. august 2004«), der i det væsentlige bekræftede det oprindelige afslag på aktindsigt truffet af generaldirektøren for GD »Landbrug« den 28. april 2004, samtidig med at skrivelsen gav sagsøgeren delvis adgang til de dokumenter, der er nævnt i præmis 14 ovenfor, idet listen over de traditionelle erhvervsdrivende, der er registreret for årene 1999 og 2000, var vedlagt skrivelsen.

Retsforhandlinger og parternes påstande

23 Ved stævninger indleveret til Rettens Justitskontor den 27. august (sag T-355/04) og den 9. november 2004 (sag T-446/04) har sagsøgeren anlagt disse sager.

24 Ved kendelse af 15. oktober 2007 har formanden for Rettens Anden Afdeling forenet de to sager med henblik på den mundtlige forhandling og dommen.

25 Parterne har afgivet mundtlige indlæg og besvaret Rettens spørgsmål under retsmødet den 2. december 2008.

26 Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

— Svaret på den oprindelige begæring om aktindsigt, dateret den 28. april 2004, den stiltiende afvisning af 18. juni 2004 på den genfremsatte begæring af 3. maj 2004 (sag T-355/04) og beslutningen af 10. august 2004 (sag T-446/04) annulleres.

— I forbindelse med bevisoptagelsen pålægges Kommissionen at fremlægge alle de indhentede svar fra høringen af medlemsstaterne, som Kommissionen foretog i relation til begæringen om aktindsigt (sag T-446/04).

— Kommissionen tilpligtes at betale sagernes omkostninger (sag T-355/04 og sag T-446/04).

27 Kommissionen har nedlagt følgende påstande:

— Frifindelse.

— Sagsøgeren tilpligtes at betale sagernes omkostninger.

Retlige bemærkninger

1. *Formaliteten*

Parternes argumenter

28 Som anført i forbindelse med retsmødet har Kommissionen uden formelt at rejse en formalitetsindsigelse med henvisning til præmis 31 i Co-Frutta I-dommen gjort gældende, at søgsmålet til prøvelse af enhver anden retsakt end beslutningen af 10. august 2004 skal afvises, eftersom det ikke drejer sig om en anfægtelig retsakt i henhold til artikel 230 EF.

29 Sagsøgeren har anført, at selskabets påstand om annullation af beslutningen i skrivelsen fra generaldirektøren for GD »Landbrug«, hvorved den oprindelige begæring afvises, må anses for at kunne antages til realitetsbehandling. Svaret fra generaldirektøren for GD »Landbrug« vedrørende den oprindelige begæring kan ikke betragtes som en rent

forberedende retsakt, der er forskellig fra den endelige beslutning, idet sidstnævnte udgøres af svaret på den oprindelige begæring og den tavshed, der fulgte den genfremsatte begæring.

30 Endvidere har sagsøgeren anført, at de to søgsmål i sagerne T-355/04 og T-446/04 kan antages til realitetsbehandling. Ifølge sagsøgeren ville selskabet nemlig uden tvivl alene og udelukkende have appelleret den udtrykkelige foranstaltning, såfremt et udtrykkeligt svar på den genfremsatte begæring var blevet givet inden for fristerne eller, under alle omstændigheder, hvis sagsøgeren havde modtaget svaret inden for en tilstrækkelig tidshorisont inden fristen for at klage over den stiltiende afvisning udløb.

Rettens bemærkninger

31 Det er nødvendigt at skelne mellem de tre retsakter, der udgør genstanden for sagsøgerens annullationssøgsmål. Den første er svaret på den oprindelige begæring om aktindsigt i dokumenterne af 28. april 2004 (herefter »skrivelsen af 28. april 2004«), den anden er den stiltiende afvisning af den genfremsatte begæring (herefter »den stiltiende beslutning«), og den tredje er beslutningen af 10. august 2004.

Om skrivelsen af 28. april 2004

32 Det fremgår af fast retspraksis, at den omstændighed, at en skrivelse er sendt af en fællesskabsinstitution til en person som svar på dennes anmodning, ikke er tilstrækkelig til at sidestille skrivelsen med en beslutning i artikel 230 EF's forstand, der kan anfægtes ved et annullationssøgsmål (jf. Rettens dom af 28.10.1993, sag T-83/92, Zunis Holding m.fl. mod Kommissionen, Sml. II, s. 1169, præmis 30 og den deri nævnte retspraksis). Der foreligger kun retsakter eller beslutninger, der kan gøres til genstand for et annullationssøgsmål i medfør af artikel 230 EF, når foranstaltnin-

gerne har bindende retsvirkninger, som kan berøre sagsøgerens interesser gennem en væsentlig ændring af hans retsstilling (Domstolens dom af 27.11.2007, forenede sager T-3/00 og T-337/04, Pitsiorlas mod Rådet, Sml. II, s. 4779, præmis 58).

33 Hvad særligt angår retsakter eller beslutninger, hvis tilblivelse omfatter flere stadier, er det i princippet kun foranstaltninger, som definitivt fastlægger vedkommende institutions standpunkt som afslutning på denne procedure, der kan gøres til genstand for et annullationssøgsmål. Det følger heraf, at foreløbige foranstaltninger eller foranstaltninger, der er af rent forberedende art, ikke kan være genstand for et annullationssøgsmål (Domstolens dom af 11.11.1981, sag 60/81, IBM mod Kommissionen, Sml. s. 2639, præmis 10, samt Rettens kendelse af 21.11.2005, sag T-426/04, Tramarin mod Kommissionen, Sml. II, s. 4765, præmis 25, og af 17.6.2008, sag T-312/06, FMC Chemical mod EFSA, ikke trykt i Samling af Afgørelser, præmis 43).

34 Proceduren for aktindsigt i Kommissionens dokumenter, der er omfattet af artikel 6-8 i forordning nr. 1049/2001 og i artikel 2-4 i bilaget til Kommissionens afgørelse 2001/937, løber over to stadier. I første omgang skal ansøgeren forelægge Kommissionen en oprindelig begæring om aktindsigt i dokumenterne. I princippet skal Kommissionen svare på den oprindelige begæring inden 15 arbejdsdage efter registreringen af begæringen. I tilfælde af helt eller delvist afslag, kan ansøgeren derefter, inden 15 arbejdsdage efter modtagelsen af det oprindelige svar fra Kommissionen, genfremsætte begæringen over for Kommissionens generalsekretær, hvilken begæring sidstnævnte i princippet skal besvare inden 15 arbejdsdage efter registreringen af denne begæring. I tilfælde af helt eller delvist afslag kan ansøgeren prøve institutionens beslutning ved Domstolen og/eller klage til Ombudsmanden efter reglerne i artikel 230 EF og 195 EF.

35 Ifølge retspraksis fremgår det klart af artikel 3 og 4 i bilaget til afgørelse 2001/937, sammenholdt med artikel 8 i forordning nr. 1049/2001, at svaret på den oprindelige begæring kun udgjorde en første stillingtagen, som gav ansøgeren mulighed for at opfordre Kommissionens generalsekretær til at tage denne stillingtagen op til fornyet overvejelse. (jf. i denne retning Rettens dom af 6.7.2006, forenede sager T-391/03 og T-70/04, Franchet og Byk mod Kommissionen, Sml. II, s. 2023, præmis 47).

36 Følgelig kan kun en foranstaltning, som er vedtaget af Kommissionens generalsekretær, som har karakter af en afgørelse, og som fuldstændig træder i stedet for den tidligere stillingtagen, have retsvirkninger, der berører ansøgerens interesser, og dermed gøres til genstand for et annullationssøgsmål i henhold til artikel 230 EF (Jf. i denne retning dommen i sagen Franchet og Byk mod Kommissionen, præmis 47 og 48; jf. ligeledes i denne retning og analogt Co-Frutta I-dommen, præmis 30 og 31). Derfor skaber svaret på den oprindelige begæring ingen retsvirkninger og kan ikke betragtes som en anfægtelig retsakt.

37 Heraf følger, at sag T-355/04 skal afvises, for så vidt som den vedrører skrivelsen af 28. april 2004.

Om den stiltiende afvisning

38 Med hensyn til påstanden om annullation af den stiltiende afvisning anfører sagsøgeren med rette, at en sådan beslutning dannes som følge af udløbet af svarfristen. Den genfremsatte begæring blev nemlig indgivet af sagsøgeren den 3. maj 2004 og registreret af Kommissionen den 4. maj 2004. Svarfristen på 15 arbejdsdage blev ved Kommissionens skrivelse af 27. maj 2004 forlænget med 15 arbejdsdage. Den nye frist udløb den 18. juni 2004. I henhold til artikel 8, stk. 3, i forordning nr. 1049/2001 skal den manglende reaktion fra Kommissionen derfor anses for ved fristens udløb at frembringe et negativt svar, der kan gøres til genstand for et annullationssøgsmål.

39 Det bemærkes herved, at søgsmålsinteresse er en ufravigelig procesforudsætning, som Domstolen kan undersøge af egen drift (jf. Rettens dom af 28.9.2004, sag T-310/00, MCI mod Kommissionen, Sml. II, s. 3253, præmis 45 og den deri nævnte retspraksis).

40 Der skal endvidere bemærkes, at et annullationssøgsmål, der anlægges af en fysisk eller juridisk person, ifølge fast retspraksis kun kan admitteres, såfremt sagsøgeren har en retlig interesse i, at den anfægtede retsakt annulleres (jf. dommen i sagen MCI mod Kommissionen, præmis 44 og den deri nævnte retspraksis).

41 En sagsøgers søgsmålsinteresse for så vidt angår sagens genstand skal foreligge på tidspunktet for sagens anlæggelse, idet sagen i modsat fald afvises.

42 Idet Kommissionen ikke — f.eks. ved fremstilling af en kvittering for modtagelsen — er i stand til at fremlægge bevis for datoen for sagsøgerens modtagelse af den skrivelse, der indeholder beslutningen af 10. august 2004, bør det konstateres, at sagsøgeren på det tidspunkt, hvor der blev anlagt søgsmål i sag T-355/04, havde søgsmålsinteresse, og at søgsmålet på denne dato kunne antages til realitetsbehandling.

43 Søgsmålsinteressen skal imidlertid bestå lige indtil retsafgørelsen, idet det i modsat fald findes ufornødent at træffe afgørelse, hvilket forudsætter, at søgsmålet med sit resultat kan bibringe parten en fordel (Domstolens dom af 7.6.2007, sag C-362/05 P, Wunenburger mod Kommissionen, Sml. I, s. 4333, præmis 42; jf. ligeledes i denne retning Rettens kendelse af 17.10.2005, sag T-28/02, First Data m.fl. mod Kommissionen, Sml. II, s. 4119, præmis 35-38).

44 Såfremt sagsøgerens søgsmålsinteresse bortfalder under sagens forløb, kan en afgørelse fra Retten om sagens realitet ikke bibringe denne en fordel (dommen i sagen Wunenburger mod Kommissionen, præmis 43).

45 I den foreliggende sag må det lægges til grund, at det ikke længere er fornødent at træffe afgørelse vedrørende søgsmålet i sag T-355/04, da dette er rettet imod den stiltiende afvisning, idet sagsøgeren ikke længere har søgsmålsinteresse i forhold hertil på grund af vedtagelsen af beslutningen af 10. august 2004, mod hvilken beslutning sagsøgeren

har anlagt søgsmål om annullation i sag T-446/04. Kommissionen har nemlig i kraft af vedtagelsen af den udtrykkelige beslutning af 10. august 2004 trukket den tidligere stiltiende beslutning tilbage.

46 En eventuel annullation af den stiltiende afgørelse på grund af formmangler og annullation af beslutningen af 10. august 2004 på grund af manglende kompetence kan imidlertid kun medføre, at der træffes en ny afgørelse, som materielt set er identisk med beslutningen af 10. august 2004 (jf. analogt Domstolens dom af 6.7.1983, sag 117/81, Geist mod Kommissionen, Sml. s. 2191, præmis 7, samt Rettens dom af 18.12.1992, sag T-43/90, Díaz García mod Parlamentet, Sml. II, s. 2619, præmis 54, og af 3.12.2003, sag T-16/02, Audi mod KHIM (TDI), Sml. II, s. 5167, præmis 97 og 98). Behandling af søgsmålet vedrørende den stiltiende afgørelse kan hverken begrundes med det formål at undgå, at ulovligheden gentager sig som omhandlet i præmis 50 i dommen i sagen Wunenburger mod Kommissionen, eller at lette adgangen til en eventuel erstatningssag, idet disse mål kunne opfyldes ved behandlingen af søgsmålet i sag T-446/04.

47 Det følger af det ovenstående, at det ikke længere er fornødent at træffe afgørelse vedrørende søgsmålet i sag T-355/04.

2. *Om realiteten*

48 Til støtte for sit søgsmål i sag T-446/04 til prøvelse af beslutningen af 10. august 2004 har sagsøgeren i det væsentlige påberåbt sig fire anbringender. Det første anbringende vedrører Kommissionens manglende kompetence til at vedtage beslutningen af 10. august 2004 på grund af overtrædelse af proceduremæssige frister som fastsat ved forordning nr. 1049/2001 og afgørelse 2001/937. Det andet anbringende vedrører manglende begrundelse vedrørende Kommissionens tilslutning til visse medlemsstaters holdning og det forhold, at begrundelsen i skrivelsen af 28. april 2004 er selvmodsigende, hvilket udgør en tilsidesættelse af reglerne om høring af tredjeparter. Det tredje anbringende vedrører manglende begrundelse og urigtig anvendelse af undtagelsen om beskyttelse af forretningsmæssige interesser, som fastsat ved artikel 4, stk. 2, første led, i forordning nr. 1049/2001, samt det forhold, at afslaget på delvis

aktindsigt i visse dokumenter var af urigtig og selvmodsigende karakter. Det fjerde anbringende vedrører den manglende beslutning hvad angår de dokumenter, der er nævnt i præmis 14, litra c), ovenfor.

Om det første anbringende vedrørende Kommissionens manglende kompetence til at vedtage beslutningen af 10. august 2004 og overtrædelse af proceduremæssige frister som fastsat ved forordning nr. 1049/2001 samt afgørelse 2001/937

Om den første del vedrørende Kommissionens manglende kompetence til at vedtage beslutningen af 10. august 2004

— Parternes argumenter

49 Sagsøgeren har anført, at beslutningen af 10. august 2004 blev vedtaget, selv om Kommissionen havde mistet kompetencen til at behandle den genfremsatte begæring. Sagsøgeren har henvist til artikel 8, stk. 3, i forordning nr. 1049/2001.

50 Sagsøgeren genfremsatte begæringen den 3. maj 2004, og Kommissionen forlængede svarfristen ved skrivelse af 27. maj 2004, hvilken frist udløb den 18. juni 2004. Sagsøgeren har imidlertid fremhævet, at generalsekretærens beslutning er dateret den 10. august 2004, men at den først blev modtaget af sagsøgeren den 30. august 2004.

51 Sagsøgeren har anført, at i tilfælde, hvor en norm medfører, at Kommissionens passivitet indebærer et afslag på begæringen, mod hvilket der kan anlægges et søgsmål, udgør dette stiltiende afslag Kommissionens endelige beslutning og fratager Kommissionens dens kompetence til at forfølge behandlingen af begæringen, uden at det er fornødent, at normen udtrykkeligt fastslår tabet af denne ret.

52 Sagsøgeren har anført, at såfremt Kommissionen stadig har mulighed for at vedtage en udtrykkelig beslutning efter vedtagelsen af et stiltiende afslag, vil det anspore den til at bortse fra de ufravigelige tidsfrister, der er fastsat i forordningen om aktindsigt i dokumenter. Ifølge sagsøgeren udgør dette en klar overtrædelse af retssikkerhedsprincippet og tvinger borgerne til at anlægge to annullationssøgsmål, det ene mod den stiltiende beslutning og det andet mod den udtrykkelige beslutning, hvilken situation sagsøgeren har befundet sig i.

53 Kommissionen har gjort gældende, at de proceduremæssige frister, der er fastsat i forordning nr. 1049/2001, blot har til formål at sikre gennemførelsen af den procedure, hvorefter sagsøgeren inden for en rimelig frist får en endelig beslutning vedrørende vedkommendes begæring om aktindsigt, så hurtigt som muligt. Hvis fristerne var ufravigelige, ville enhver beslutning i forhold til en genfremsat begæring, der blev truffet for sent, være ugyldig på grund af institutionens inkompetence, også i det tilfælde, hvor institutionen slutteligt gav aktindsigt i de ønskede dokumenter.

54 Kommissionen har fremhævet, at et eventuelt tab forårsaget af en overskridelse af fristerne kan tages i betragtning ved vurderingen af institutionens ansvar uden for kontrakt. Under alle omstændigheder kan overskridelsen af fristerne ikke påvirke den vedtagne beslutnings gyldighed.

— Rettens bemærkninger

55 Under den administrative procedure skal Kommissionen respektere de proceduremæssige garantier, der er foreskrevet i fællesskabsretten (Rettens dom af 14.5.1998, sag T-348/94, Enso Española mod Kommissionen, Sml. II, s. 1875, præmis 56, og dom af 18.6.2008, sag T-410/03, Hoechst mod Kommissionen, Sml. II, s. 881, præmis 128).

56 Den frist på 15 arbejdsdage — med mulighed for forlængelse — som institutionen i henhold til artikel 8, stk. 1 og 2, i forordning nr. 1049/2001 har til at besvare den genfremsatte begæring, er ufravigelig. Udløbet af denne frist har imidlertid ikke den virkning, at institutionen fratages beføjelsen til at træffe en beslutning.

57 Det forholder sig således, at såfremt lovgiver havde tilsigtet en sådan konsekvens af institutionernes passivitet, ville dette have været særligt nævnt i den pågældende forordning. I den henseende har Kommissionen med rette henvist til artikel 4, stk. 3 og 4, og artikel 5, stk. 6, i Rådets afgørelse 1999/468/EF af 28. juni 1999 om fastsættelse af de nærmere vilkår for udøvelsen af de gennemførelsesbeføjelser, der tillægges Kommissionen (EFT L 184, s. 23). Sådanne bestemmelser mangler i forordning nr. 1049/2001.

58 På området for aktindsigt i dokumenter har lovgiver forudset konsekvenserne af en overskridelse af den fastsatte frist i henhold til artikel 8, stk. 1 og 2, i forordning nr. 1049/2001, idet artikel 8, stk. 3, i nævnte forordning bestemmer, at institutionens manglende iagttagelse heraf giver adgang til iværksættelse af domstolsprøvelse.

59 I denne sammenhæng bør de konsekvenser, som ansøgeren ønsker at pålægge Kommissionen for overskridelsen af den i henhold til artikel 8, stk. 1 og 2, i forordning nr. 1049/2001 fastsatte frist, anses for uforholdsmæssige. Intet juridisk princip kan nemlig medføre, at administrationen mister sin kompetence til at besvare en begæring, selv uden for de herfor fastsatte frister. Ordningen med en stiltiende afvisning er blevet oprettet for at mindske risikoen for, at administrationen vælger ikke at besvare en begæring om aktindsigt og undgå enhver domstolskontrol, og ikke med henblik på at ulovliggøre enhver forsinket beslutning. Derimod har administrationen i princippet en forpligtelse til — om end forsinket — at fremkomme med et begrundet svar på en begæring fra en borger. En sådan fremgangsmåde er i overensstemmelse med den måde, hvorpå ordningen med den stiltiende afvisning fungerer, som består i at tillade borgerne at få prøvet administrationens passivitet med henblik på at få et begrundet svar fra denne.

60 I modsætning til, hvad sagsøgeren har gjort gældende, påvirker en sådan fortolkning ikke det formål vedrørende beskyttelse af borgernes rettigheder, der forfølges med artikel 253 EF, og tillader ikke Kommissionen at bortse fra de ufravigelige frister, der er fastsat i forordning nr. 1049/2001 og i afgørelse 2001/937. Erstatning for tab forårsaget af manglende overholdelse af svarfrister kan nemlig søges ved Retten igennem et erstatningssøgsmål.

61 Under disse omstændigheder skal det første anbringendes første led forkastes.

Om andet led vedrørende tilsidesættelse af proceduremæssige frister indført ved forordning nr. 1049/2001 samt afgørelse 2001/937

— Parternes argumenter

62 Det er sagsøgerens opfattelse, at Kommissionen har tilsidesat de proceduremæssige frister, der gælder for aktindsigt i dokumenter.

63 Den på grund af nødvendigheden af at høre tredjeparter vedrørende visse af de af begæringen omfattede dokumenter foretagne forlængelse på 15 arbejdsdage af fristen for Kommissionens besvarelse af den genfremsatte begæring, som sagsøgeren blev meddelt ved skrivelse af 27. maj 2004, var desuden ulovlig.

64 Ifølge sagsøgeren er muligheden for forlængelse af fristen på 15 arbejdsdage i henhold til artikel 2, stk. 2, i bilaget til afgørelse 2001/937 nemlig udelukkende anvendelig i

forbindelse med komplekse eller omfangsrige anmodninger. Denne bestemmelse nævner intet om muligheden for at forlænge fristen i situationer, hvor Kommissionen skal høre en tredjepart vedrørende begæringen om aktindsigt.

65 Sagsøgeren har ydermere påberåbt sig artikel 5, stk. 5, i bilaget til afgørelse 2001/937, hvorefter »[e]n ophavsmand, der konsulteres, har en svarfrist, der ikke kan være på mindre end fem arbejdsdage, men som skal sætte Kommissionen i stand til at overholde sine egne svarfrister«. Sagsøgeren anfører, at Kommissionen er forpligtet til at udtale sig, til trods for at ophavsmanden til de pågældende dokumenter svarer for sent. I strid med fællesskabsreglerne om aktindsigt foretog Kommissionen endvidere en anden høring af de berørte medlemsstater.

66 I sin replik har sagsøgeren fremhævet, at de i de nævnte bestemmelser anførte frister udgør egentlige forpligtelser for Kommissionen.

67 Kommissionen har ikke bestridt de i forordning nr. 1049/2001 og i afgørelse 2001/937 fastsatte fristers bindende karakter, men har hævdet, at en manglende overholdelse af disse frister indebærer rent proceduremæssige konsekvenser og ikke materielle konsekvenser.

68 Hvad angår argumentet om manglende overholdelse af artikel 5, stk. 5, i bilaget til afgørelse 2001/937 har Kommissionen fremhævet, at høringen i denne sag var særlig vigtig, da de tredjeparter, der var ophavsmænd til dokumenterne, udgjordes af medlemsstater, og idet forordning nr. 1049/2001 tildeler disse en særlig behandling.

69 I forhold til lovligheden af beslutningen af 10. august 2004 har Kommissionen ligeledes understreget, at generalsekretæren ikke har foretaget en yderligere høring af medlemsstaterne efter modtagelsen af den genfremsatte begæring. Med henblik på udarbejdelsen af svar på denne begæring har medarbejdere fra de kompetente

tjenestegrene i Generalsekretariatet simpelthen på ny drøftet den samlede sag, herunder resultaterne af de af GD »Landbrug« afholdte høringer.

— Rettens bemærkninger

70 Den institution, der modtager en begæring om aktindsigt i et dokument, som hidrører fra en medlemsstat, skal uopholdeligt og sammen med medlemsstaten, når institutionen har videresendt begæringen til den, indlede loyale drøftelser om den eventuelle anvendelse af undtagelserne i artikel 4, stk. 1-3, i forordning nr. 1049/2001, idet de navnlig skal være opmærksomme på, at institutionen skal have mulighed for at træffe afgørelse inden for de fastsatte frister, inden for hvilke institutionen i henhold til forordningens artikel 7 og 8 har pligt til at besvare en anmodning om aktindsigt (Domstolens dom af 18.12.2007, sag C-64/05 P, Sverige mod Kommissionen, Sml. I, s. 11389, præmis 86, herefter »Domstolens dom i IFAW-sagen«). Artikel 8 i forordning nr. 1049/2001 pålægger således Kommissionen at overholde den ufravigelige frist på 15 arbejdsdage, der eventuelt kan forlænges, også såfremt en tredjepart skal høres.

71 Overskridelsen af de i denne bestemmelse fastsatte frister medfører imidlertid ikke, at den beslutning, der blev vedtaget efter fristens udløb, automatisk annulleres (jf. analogt Domstolens dom af 3.4.2003, forenede sager T-44/01, T-119/01 og T-126/01, Vieira m.fl. mod Kommissionen, Sml. II, s. 1209, præmis 167-170). Annullation af en beslutning udelukkende på grund af den omstændighed, at der er sket overskridelse af de i forordning nr. 1049/2001 og afgørelse 2001/937 fastsatte frister, ville nemlig kun have den virkning, at den administrative procedure vedrørende aktindsigt blev genåbnet. I alle tilfælde kan der gennem et erstatningssøgsmål fremsættes krav om erstatning for eventuelt tab, der måtte være lidt som følge af en forsinkelse af Kommissionens besvarelse.

72 Hvad angår lovligheden af fristforlængelsen fastslår artikel 2, stk. 2, i bilaget til afgørelse 2001/937 muligheden for at forlænge fristen i tilfælde af en kompleks begæring. Antallet af ønskede dokumenter og spredningen af ophavsmænd, som i denne sags faktiske omstændigheder, er faktorer, der tages med i vurderingen af, om en begæring om aktindsigt i dokumenter kan kategoriseres som kompleks. Kommissionen meddelte i den henseende sagsøgeren, at det var nødvendigt at forlænge fristen i overens-

stemmelse med de gældende regler. Som følge heraf må anbringendet, hvorefter forlængelsen af svarfristen er ulovlig, forkastes.

73 For så vidt angår argumentet om Kommissionens yderligere høring af medlemsstaterne har sagsøgeren ikke fremlagt noget bevis for, at Kommissionen har foretaget en sådan høring mellem afslaget på den oprindelige begæring og den udtrykkelige afvisning på den genfremsatte begæring. Dette argument må derfor forkastes.

74 Det første anbringende bør derfor forkastes som ugrundet.

Om det andet anbringende vedrørende manglende begrundelse angående Kommissionens tilslutning til visse medlemsstaters holdning og tilsidesættelse af reglerne om høring af tredjeparter

Om det første led vedrørende den manglende begrundelse angående Kommissionens tilslutning til visse medlemsstaters holdning

— Parternes argumenter

75 Sagsøgeren har hævdet, at det ifølge artikel 5 i bilaget til afgørelse 2001/937 for så vidt angår dokumenter, der er i Kommissionens besiddelse, men som hidrører fra en tredjepart, tilkommer Kommissionen at undersøge anvendeligheden af undtagelserne i artikel 4 i forordning nr. 1049/2001. Kommissionen burde have angivet, hvilke af de argumenter, som den har påberåbt sig, den har lånt fra de hørte tredjeparters bemærkninger, og burde i tilfælde, hvor den afveg herfra, have fremsat relevant kritik.

Ifølge sagsøgeren kan medlemsstaterne ikke nøjes med at meddele deres afslag på at udlevere dokumenter, men bør tage udtrykkeligt stilling til de undtagelser, som de gør gældende.

76 I forbindelse med undersøgelsen af rækkevidden af medlemsstaternes bemærkninger og den tilsvarende vurdering, der blev fremsat af Kommissionen, har sagsøgeren anmodet Retten om at træffe bestemmelse om, at Kommissionen i forbindelse med bevisoptagelsen i henhold til Rettens procesreglements artikel 65, litra b), skal fremlægge alle de svar fra medlemsstaterne, der ligger til grund for dens beslutning.

77 For så vidt angår tilslutningen til flertallet af medlemsstaternes afslag på udlevering har Kommissionen bekræftet, at en medlemsstats modstand i overensstemmelse med Rettens dom i IFAW-sagen (Rettens dom af 30.11.2004, sag T-168/02, IFAW Internationaler Tierschutz-Fonds mod Kommissionen, Sml. II, s. 4135, herefter »Rettens dom i IFAW-sagen«, præmis 58 og 59), selv om den er ubegrundet, udgør »et pålæg til institutionen om ikke at give aktindsigt i det pågældende dokument«.

78 Kommissionen er således af den opfattelse, at sagsøgerens begæringer om bevisoptagelse er uden relevans, fordi medlemsstaternes afslag på udlevering er uden betydning for sagen, da de ikke behøver at være begrundede, og idet de er bindende for Kommissionen.

— Rettens bemærkninger

79 I Domstolens dom i IFAW-sagen blev afgørelsen om afslag på aktindsigt i de af Kommissionen tilbageholdte dokumenter, som Kommissionen vedtog udelukkende på baggrund af medlemsstaternes indsigelse mod udlevering, annulleret.

80 Fællesskabslovgiver har bl.a. med vedtagelsen af forordning nr. 1049/2001 forladt ophavsmandsreglen, som indtil da var gældende. I denne sammenhæng bemærkes, at en fortolkning af artikel 4, stk. 5, i forordning nr. 1049/2001, som fastslår, at en medlemsstat kan anmode en institution om ikke at give aktindsigt i et dokument, der hidrører fra denne stat, uden medlemsstatens forudgående samtykke, hvorefter en medlemsstat indrømmes en generel og ubetinget vetoret, som helt skønsmæssigt, og uden at den skal begrunde sin beslutning, hindrer udlevering af ethvert dokument, som en fællesskabsinstitution er i besiddelse af, udelukkende ud fra den betragtning, at omhandlede dokument hidrører fra denne medlemsstat, ikke er forenelig med hensynene bag forordning nr. 1049/2001 (Domstolens dom i IFAW-sagen, præmis 58).

81 Institutionen kan ikke godtage en medlemsstats modstand mod udlevering af et dokument, som hidrører fra medlemsstaten, hvis ikke der gives nogen form for begrundelse, eller hvis de anførte begrundelser ikke er omfattet af undtagelserne i artikel 4, stk. 1-3, i forordning nr. 1049/2001. Såfremt en berørt medlemsstat undlader at fremsætte en begrundelse, til trods for at institutionen udtrykkeligt har anmodet medlemsstaten herom, skal institutionen give aktindsigt i det ønskede dokument, hvis den finder, at ingen af de nævnte undtagelser kan finde anvendelse (Domstolens dom i IFAW-sagen, præmis 88).

82 Når den af en eller flere medlemsstater udtrykte modstand mod udleveringen af et dokument således ikke opfylder dette krav om begrundelse, kan Kommissionen uafhængigt beslutte, at en eller flere af de i artikel 4, stk. 1-3, i forordning nr. 1049/2001 fastsatte undtagelser finder anvendelse på dokumenter, der er omfattet af begæringen om aktindsigt.

83 Såfremt Kommissionen i denne sag faktisk har påberåbt sig visse medlemsstaters afslag på at udlevere visse af de ønskede dokumenter, har den som anført i punkt 4 i beslutningen af 10. august 2004 lagt undtagelsen i artikel 4, stk. 2, første led, i forordning nr. 1049/2001 til grund for at nægte udlevering. Den påståede manglende begrundelse angående Kommissionens tilslutning til visse medlemsstaters afslag kan derfor ikke medføre en annullation af beslutningen af 10. august 2004.

84 Leddet vedrørende den manglende begrundelse angående Kommissionens tilslutning til visse medlemsstaters standpunkt bør derfor forkastes.

Om det andet led vedrørende tilsidesættelse af reglerne om høring af tredjeparter

— Parternes argumenter

85 Ifølge sagsøgeren angav generaldirektøren for GD »Landbrug« i den beslutning, der er indeholdt i skrivelsen af 28. april 2004, efter at have forlænget svarfristen på grund af, at det angiveligt var nødvendigt at høre medlemsstaterne, og have begrundet afslaget på aktindsigt med den modstand, som flere medlemsstater havde tilkendegivet, at svaret under alle omstændigheder ville have været negativt, idet de ønskede dokumenter tilhører den type af dokumenter, hvori der på grund af den i artikel 4, stk. 2, i forordning nr. 1049/2001 fastsatte undtagelse ikke kan meddeles aktindsigt. Sagsøgeren har bemærket, at såfremt Kommissionen fra procedurens begyndelse var overbevist om, at den på baggrund af den i artikel 4, stk. 2, i forordning nr. 1049/2001 fastsatte undtagelse ikke kunne give adgang til aktindsigt i de nævnte dokumenter, burde den have undladt at høre medlemsstaterne.

86 Sagsøgeren har henvist til præmis 56 i Rettens dom i IFAW-sagen, hvori det hedder, at »Kommissionens forpligtelse til at høre tredjemand i henhold til artikel 4, stk. 4, i forordning nr. 1049/2001 er uden betydning for dennes kompetence til at afgøre, om en af undtagelserne i denne forordnings artikel 4, stk. 1 eller 2, finder anvendelse«, for at konkludere, at artikel 4, stk. 4, i forordning nr. 1049/2001 forbyder høring af tredjeparter, når det er indlysende, at dokumentet skal eller ikke skal udleveres.

87 Kommissionen har gjort opmærksom på, at den anfægtede beslutning tydeligt angiver, at afslaget på aktindsigt er et resultat af to kumulative årsager, nemlig medlemsstaternes

afslag og under alle omstændigheder undtagelsen vedrørende beskyttelse af forretningsmæssige interesser for erhvervsdrivende.

88 Kommissionen har angivet, at der ikke foreligger en urigtig anvendelse af reglerne om høring af tredjeparter. Den anfører, at Retten ved flere lejligheder har bemærket, at medlemsstater i forbindelse med den ordning, der blev indført ved forordning nr. 1049/2001, nyder særlig behandling, idet fællesskabsinstitutionerne i overensstemmelse med forordningens artikel 4, stk. 5, er forpligtede til ikke at offentliggøre dokumenter fra en medlemsstat uden forhåndsgodkendelse fra sidstnævnte. Ifølge Kommissionen kan den ikke bebrejdes at have hørt medlemsstaterne som ophavsmænd til de dokumenter, som sagsøgeren ønskede at få aktindsigt i, til trods for at Kommissionen selv var af den opfattelse, at de omhandlede dokumenter ikke kunne udleveres på grund af undtagelsen vedrørende beskyttelse af forretningsmæssige interesser for traditionelle erhvervsdrivende.

89 Kommissionen har anført, at selv om det fastslås, at høringen af medlemsstaterne var ulovlig, er dette ikke tilstrækkelig grund til, at afslaget på aktindsigt skulle blive ugyldigt, idet dette afslag forbliver fuldt ud berettiget i forhold til den anden angivne undtagelse vedrørende beskyttelse af forretningsmæssige interesser for erhvervsdrivende.

— Rettens bemærkninger

90 Det fremgår af fast praksis, at Kommissionen kan samle høring af medlemsstaterne og påberåbelse af en af undtagelserne i artikel 4 i forordning nr. 1049/2001 (Rettens dom af 5.3.1997, sag T-105/95, WWF UK mod Kommissionen, Sml. II, s. 313, præmis 61, af 17.6.1998, sag T-174/95, Svenska Journalistförbundet mod Rådet, Sml. II, s. 2289,

præmis 114, og af 13.9.2000, sag T-20/99, Denkavit Nederland mod Kommissionen, Sml. II, s. 3011, præmis 40).

91 I Domstolens dom i IFAW-sagen har Domstolen lagt til grund, at selv i tilfælde af medlemsstaternes modstand mod udbredelse af et dokument skal Kommissionen på eget initiativ påberåbe sig en af undtagelserne i artikel 4, stk. 1-3, i forordning nr. 1049/2001 med henblik på at nægte aktindsigt i de ønskede dokumenter (Domstolens dom i IFAW-sagen, præmis 68 og 99).

92 Selv om det antages, at Kommissionens høring af medlemsstaterne var ulovlig, har denne omstændighed ingen betydning i forhold til berettigelsen af at påberåbe sig undtagelsen vedrørende beskyttelse af tredjeparters forretningsmæssige interesser, hvilket også er omfattet af det tredje anbringende.

93 Det er derfor ikke muligt at betragte de to begrundelser, som Kommissionen har fremlagt, som værende selvmodsigende, og dette anbringendes andet led bør anses for at være ugrundet.

94 Derfor må dette anbringende forkastes som ugrundet.

Om det tredje anbringende vedrørende manglende begrundelse og urigtig anvendelse af undtagelsen om beskyttelse af forretningsmæssige interesser som fastsat ved artikel 4, stk. 2, første led, i forordning nr. 1049/2001 samt den urigtige og selvmodsigende karakter af det delvise afslag på aktindsigt i visse dokumenter

Om det første led vedrørende manglende begrundelse i forbindelse med anvendelsen af artikel 4, stk. 2, første led, i forordning nr. 1049/2001

— Parternes argumenter

95 Sagsøgeren har anført, at den anfægtede beslutning kun udgør en afskrift af artikel 4, stk. 2, i forordning nr. 1049/2001, uden at forklare, hvorfor Kommissionen antager, at udbredelsen af de ønskede dokumenter ville være til skade for de berørte erhvervsdrivendes forretningsmæssige interesser. Sagsøgeren har gjort gældende, at dette er i strid med artikel 2, stk. 4, i bilaget til afgørelse 2001/937, og mere generelt med begrundelsespligten i henhold til artikel 253 EF.

96 Sagsøgeren har med henvisning til Domstolens og Rettens praksis anført, at den begrundelse, som kræves i henhold til EF-traktatens artikel 253 EF, skal tilpasses karakteren af den pågældende retsakt og klart og utvetydigt angive de betragtninger, som den institution, der har udstedt den anfægtede retsakt, har lagt til grund, således at de berørte parter kan få kendskab til grundlaget for den trufne foranstaltning, og således at den kompetente retsinstans kan udøve sin prøvelsesret. Heraf har sagsøgeren udledt, at Kommissionen på analytisk vis skal oplyse, hvorfor den er af den opfattelse, at undtagelsen om beskyttelse af forretningsmæssige interesser finder anvendelse, og at Kommissionen ikke uden videre kan påberåbe sig undtagelsen uden begrundelse. Ifølge sagsøgeren pålægger retspraksis Kommissionen at give specifikke begrundelser, i det mindste for hver kategori af de ønskede dokumenter, således at modtageren af en beslutning om afslag på aktindsigt kan foretage bedømmelse af, hvorvidt den er velbegrundet.

97 Kommissionen har gjort gældende, at den anfægtede beslutning udtrykkeligt anfører begrundelsen for afslaget, idet den angiver, at udleveringen af de pågældende dokumenter ville kunne »skade de erhvervsdrivendes forretningsmæssige interesser, da der hermed ville ske offentliggørelse af de referencemængder, der tildeles hver enkelt erhvervsdrivende, og omfanget af de faktisk importerede mængder for hver enkelt erhvervsdrivende«, uden at det er muligt at identificere en offentlig interesse i udbredelsen af omhandlede dokumenter.

98 Kommissionen har anført, at mængden af importerede bananer for hver enkelt erhvervsdrivende muliggør en fastsættelse af omfanget af den enkelte erhvervsdrivendes reelle aktivitet og mulighed for udvikling heraf. Sådanne oplysninger betragtes af Kommissionen som oplysninger om virksomheders handelsmæssige forbindelser og er ikke offentlige. Kommissionen finder, at sagsøgeren, der er professionel aktør på markedet for bananer, ikke med rimelighed kan lade som om, at selskabet ikke kender årsagen til Kommissionens henvisning til den kommercielle skadevirkning for de berørte erhvervsdrivende. Som bevis herfor påberåber Kommissionen sig den omstændighed, at sagsøgeren har fremsat udførlige argumenter vedrørende realiteten, idet selskabet har gjort gældende, at der er sket urigtig anvendelse af denne undtagelse.

— Rettens bemærkninger

99 Ifølge fast retspraksis skal den begrundelse, som kræves i henhold til artikel 253 EF, tilpasses karakteren af den pågældende retsakt og klart og utvetydigt angive de betragtninger, som den institution, der har udstedt den anfægtede retsakt, har lagt til grund, således at de berørte parter kan få kendskab til grundlaget for den trufne foranstaltning, og således at den kompetente ret kan udøve sin prøvelsesret (Rettens dom af 30.1.2008, sag T-380/04, Terezakis mod Kommissionen, ikke trykt i Samling af Afgørelser, præmis 70).

100 Det kræves ikke, at begrundelsen angiver alle de forskellige relevante faktiske og retlige momenter, da spørgsmålet, om en beslutnings begrundelse opfylder kravene efter artikel 253 EF, ikke blot skal vurderes i forhold til ordlyden, men ligeledes til den sammenhæng, hvori den indgår, samt under hensyn til alle de retsregler, som gælder på

det pågældende område (jf. Domstolens dom af 6.3.2003, sag C-41/00 P, Interporc mod Kommissionen, Sml. I, s. 2125, præmis 55 og den deri nævnte retspraksis, og dommen i sagen Terezakis mod Kommissionen, præmis 70).

101 Hvad angår en begæring om aktindsigt i dokumenter, når den pågældende institution har afslået at give en sådan aktindsigt, skal institutionen i hvert enkelt tilfælde, på baggrund af de oplysninger, den råder over, påvise, at de dokumenter, hvori der ønskes aktindsigt, er omfattet af de undtagelser, der er opregnet i forordning nr. 1049/2001. Det kan imidlertid være umuligt for hvert enkelt dokument at angive de hensyn, der begrunder, at det skal behandles fortroligt, uden at indholdet herved offentliggøres; det egentlige formål med undtagelsen ville følgelig ikke blive nået (dommen i sagen Terezakis mod Kommissionen, præmis 71).

102 I denne sag har Kommissionen klart tilkendegivet, at uanset medlemsstaternes holdning hviler Kommissionens afslag på artikel 4, stk. 2, første led, i forordning nr. 1049/2001. Denne praksis er i overensstemmelse med Domstolens dom i IFAW-sagen (præmis 68 og 99).

103 Hertil kommer, at Kommissionen faktisk, som sagsøgeren med rette bemærker, har anvendt en begrundelse, der er ganske lig ordlyden i artikel 4, stk. 2, første led, i forordning nr. 1049/2001.

104 Beslutningen af 10. august 2004 vedtaget som svar på den genfremsatte begæring om aktindsigt er et dokument på fem sider, der indeholder en klar analyse. I punkt 4 i denne beslutning anfører Kommissionen nemlig, at den i sin beslutningspraksis til stadighed har anlagt den betragtning, at de erhvervsdrivendes referencemængder og de faktisk importerede mængder udgør oplysninger, der ikke frigives, fordi deres offentliggørelse ville kunne skade disse erhvervsdrivendes forretningsmæssige interesser. Kommissionen har anført, at disse oplysninger følgelig er omfattet af artikel 4, stk. 2, første led, i forordning nr. 1049/2001. I punkt 5 i samme beslutning har Kommissionen forklaret, at den ønskede at få analysen bekræftet ved hjælp af høringen af de medlemsstater, der var ophavsmænd til de pågældende dokumenter. Et stort flertal af disse medlemsstater bekræftede Kommissionens analyse vedrørende risikoen for at skade de berørte erhvervsdrivendes forretningsmæssige interesser, og dette flertal afslog aktindsigt i de ønskede dokumenter, der hidrørte fra de medlemsstater, der var imod udlevering i henhold til artikel 4, stk. 5, i forordning nr. 1049/2001. I punkt 7 i beslutningen af

10. august 2004 angav Kommissionen ydermere, at sagsøgerens interesse i at få aktindsigt i de ønskede dokumenter ikke kunne anses for at udgøre en mere tungtvejende offentlig interesse.

105 Eftersom Kommissionens ræsonnement klart fremgik af beslutningen af 10. august 2004, vil det være uforholdsmæssigt at kræve en særlig begrundelse for hver enkelt vurdering, der danner grundlag for dette ræsonnement. Det bemærkes desuden, at visse oplysninger ikke kan offentliggøres uden samtidig at forvanske den effektive beskyttelse af andre erhvervsdrivendes forretningsmæssige interesser (jf. analogt Domstolens dom af 1.7.2008, forenede sager C-341/06 P og C-342/06 P, Chronopost og La Poste mod UFEX m.fl., Sml. I, s. 4777, præmis 108 og 109).

106 Sagsøgeren, der er en traditionel erhvervsdrivende på markedet for import af bananer til Fællesskabet, har anmodet om aktindsigt i dokumenter, der netop vedrører konkurrenternes importvirksomhed. Som det fremgår af listen over de erhvervsdrivende, hvori Kommissionen har givet aktindsigt for årene 1999 og 2000, har sagsøgeren anmodet om udlevering af oplysninger om import fra 622 konkurrenter i 15 medlemsstater. I punkt 4 i afgørelsen af 10. august 2004 har Kommissionen anført, at offentliggørelsen af de pågældende dokumenter kan »skade de erhvervsdrivendes forretningsmæssige interesser, da der hermed ville ske offentliggørelse af de referencemængder, der tildeles hver enkelt erhvervsdrivende, og omfanget af de faktisk importerede mængder for hver enkelt erhvervsdrivende«. Det er indlysende, at importmængderne vedrører essensen af de vedkommende virksomheders aktivitet på markedet for import af bananer.

107 Heraf følger, at sagsøgeren fuldt ud havde mulighed for at forstå Kommissionens begrundelse for det til selskabet fremsendte afslag og Retten for at udøve sin prøvelsesret. Beslutningen af 10. august 2004 tilsidesætter således ikke begrundelsespligten.

108 Tredje anbringendes første led bør derfor forkastes.

Om andet led vedrørende urigtig anvendelse af undtagelsen om beskyttelse af forretningsmæssige interesser som fastsat ved artikel 4, stk. 2, første led, i forordning nr. 1049/2001

— Parternes argumenter

109 Sagsøgeren har gjort gældende, at betingelserne for anvendelse af artikel 4, stk. 2, i forordning nr. 1049/2001 ikke er opfyldt.

110 Sagsøgeren har anført, at det efter det i retspraksis anerkendte generelle princip, hvorefter offentligheden skal have størst mulig adgang til dokumenter, der er i Kommissionens besiddelse, kræves, at alle undtagelser skal fortolkes snævert.

111 Sagsøgeren er af den opfattelse, at Kommissionen i banansektoren ikke udøver den traditionelle rolle som kontrolmyndighed med henblik på at beskytte konkurrencen, men i virkeligheden selv — ved hjælp af overvågning og sammenligning af de af medlemsstaternes indberettede oplysninger — fastsætter de markedsandele, der tildeles hver enkelt erhvervsdrivende. Kommissionen er derfor tvunget til at udvise mere åbenhed end i andre sektorer.

112 Ifølge sagsøgeren kan udleveringen af de ønskede dokumenter ikke medføre skade for andre erhvervsdrivendes forretningsmæssige interesser, da sektoren for handel med bananer er et strengt reguleret marked inden for den fælles markedsordning for bananer, hvorfor de andre erhvervsdrivende ikke kan påberåbe sig, at deres fortrolige forretningsoplysninger vil lide skade.

113 Sagsøgeren har gjort gældende, at indsigten i de ønskede oplysninger ikke udgør et middel til at opnå en konkurrencemæssig fordel, men blot muliggør, at sagsøgeren kan opnå de nødvendige midler til at beskytte sine egne interesser.

114 Endvidere har sagsøgeren anført, at anvendelsen af undtagelserne i forhold til udlevering hermed har nået sin grænse, da artikel 4, stk. 7, i forordning nr. 1049/2007 fastslår, at »undtagelserne som fastlagt i stk. 1-3 [kun] finder […] anvendelse i den periode, hvor beskyttelsen er begrundet i dokumentets indhold«. Sagsøgeren angiver således, at selskabet ikke kan drage konkurrencemæssig fordel af de pågældende dokumenter, idet de vedrører perioden mellem fire og ti år forud for datoen for indgivelsen af anmodningen.

115 Sagsøgeren har som begrundelse for at få udleveret dokumenter, der ellers ville være omfattet af undtagelsen, desuden gjort gældende, at selskabet har en mere tungtvejende offentlig interesse som omhandlet i artikel 4, stk. 2, i forordning nr. 1049/2001. Denne interesse består i vigtigheden af at kunne opdage misbrug fra konkurrenternes side med henblik på at sikre en velfungerende fælles markedsordning for bananer.

116 Det er sagsøgerens opfattelse, at den undtagelse, som Kommissionen bygger afslaget på, ikke kan gøres gældende: Den eneste erhvervsdrivende, der påføres skade, er sagsøgeren, der uden mulighed for aktindsigt i de ønskede dokumenter ikke er i stand til at fastslå den mulige forekomst af svig vedrørende import af bananer.

117 Kommissionen har anført, at de oplysninger, sagsøgeren udbeder sig, har direkte forbindelse til hver enkelt erhvervsdrivendes aktivitet og derfor uden tvivl vedrører begrebet forretningsmæssige interesser som omhandlet i artikel 4, stk. 2, første led, i forordningen. Den omstændighed, at der er tale om toldkontingenter, udelukker ikke, at udleveringen af hver enkelt erhvervsdrivendes forretningsmæssige aktiviteter kan forvolde dem skade.

118 Kommissionen har gjort gældende, at dens rolle begrænser sig til at fastsætte en anvendelig tilpasningskoefficient for de af medlemsstaterne fastsatte referencemængder, når summen af disse referencemængder overstiger den samlede mængde, der er tilgængelige i forhold til toldkontingenterne. Der påhviler således ikke Kommissionen nogen specifik forpligtelse.

119 Kommissionen har anført, at det ikke var nødvendigt at give en særlig begrundelse for hver enkelt kategori af dokumenter, for hvilke der er anmodet om aktindsigt, da der ikke var forskellige begrundelser for afslaget.

120 Det er desuden Kommissionens opfattelse, at de ønskede dokumenters alder på ingen måde påvirker den yderst følsomme karakter af de beskyttede forretningsmæssige interesser, og den nævner som eksempel den beskyttelse, der tilkommer De Europæiske Fællesskabers historiske arkiver, som kan overstige 30 år. Kommissionen tilføjer, at oplysninger fra 1994 til 1996 har tjent som grundlag for den nugældende beregning af referencemængderne til de traditionelle erhvervsdrivende under ordningen for import af bananer, og oplysninger fra 1999 og 2000 er for nye til ikke at være omfattet af en sådan beskyttelse.

121 Kommissionen har angivet, at det er umuligt at se, at der skulle foreligge en offentlig interesse i udleveringen af de ønskede dokumenter. Kommissionen har fremhævet, at sagsøgeren frit kan optræde som civil part i de straffesager, der er iværksat på baggrund af påstande om svig, og har anført, at den i forbindelse med en retssag vil være villig til at udlevere samtlige påkrævede dokumenter til de kompetente myndigheder.

— Rettens bemærkninger

122 Ifølge fast retspraksis skal undtagelserne fra retten til aktindsigt fortolkes og anvendes indskrænkende, således at anvendelsen af det almindelige princip om, at offentligheden skal have »størst mulig adgang til de dokumenter, som institutionerne ligger inde med«, ikke bringes i fare (Domstolens dom af 1.7.2008, forenede sager C-39/05 P og C-52/05 P, Sverige og Turco mod Rådet, Sml. I, s. 4723, præmis 36; jf. ligeledes analogt Rettens dom af 11.12.2001, sag T-191/99, Petrie m.fl. mod Kommissionen, Sml. I, s. 3677, præmis 66).

123 Ydermere skal den undersøgelse, der kræves ved behandlingen af en begæring om aktindsigt i dokumenter, være konkret. Det forhold, at et dokument vedrører en interesse, der er beskyttet gennem en undtagelse, kan således ikke alene begrunde, at undtagelsen bringes i anvendelse (jf. i den retning analogt dommen i sagen Nederlandene mod Kommissionen, præmis 45). En sådan anvendelse kan i princippet kun begrundes, såfremt institutionen forud herfor dels har foretaget en vurdering af, om aktindsigt i dokumentet konkret og faktisk kunne skade den beskyttede interesse, dels såfremt der i de tilfælde, der er omhandlet i artikel 4, stk. 2 og 3, i forordning nr. 1049/2001, ikke forelå en mere tungtvejende offentlig interesse, der kunne begrunde indsigt i det omhandlede dokument.

124 En konkret og individuel undersøgelse af hvert enkelt dokument er ligeledes nødvendig, eftersom det selv i tilfælde, hvor det er åbenbart, at en begæring om aktindsigt omhandler dokumenter, der er omfattet af en undtagelse, alene er en sådan undersøgelse, der gør det muligt for institutionen at bedømme muligheden for at give den, der har indgivet begæring herom, delvis aktindsigt i overensstemmelse med artikel 4, stk. 6, i forordning nr. 1049/2001. Inden for rammerne af adfærdskodeksen for aktindsigt i Rådets og Kommissionens dokumenter (EFT 1993 L 340, s. 41) har Retten desuden allerede afvist, at en bedømmelse af dokumenter, der er foretaget på grundlag af kategorier snarere end på grundlag af de konkrete oplysninger, som disse dokumenter indeholder, er tilstrækkelig, da den undersøgelse, der kræves af en institution, skal gøre det muligt for den konkret at tage stilling til, om den anførte undtagelse reelt omfatter alle de oplysninger, de pågældende dokumenter indeholder (Rettens dom af 12.10.2000, sag T-123/99, JT's Corporation mod Kommissionen, Sml. II, s. 3269, præmis 46, og af 13.4.2005, sag T-2/03, Verein für Konsumenteninformation mod Kommissionen, Sml. II, s. 1121, præmis 73, samt dommen i sagen Franchet og Byk mod Kommissionen, præmis 117).

125 Det er i lyset af disse principper, at Kommissionens anvendelse af artikel 4 i forordning nr. 1049/2001 til at afslå aktindsigt i de ønskede dokumenter bør undersøges.

126 I overensstemmelse med artikel 4, stk. 2, første led, i forordning nr. 1049/2001 afslår institutionerne at give aktindsigt i et dokument, hvis udbredelse ville være til skade for beskyttelsen af en fysisk eller juridisk persons forretningsmæssige interesser, medmindre der er en mere tungtvejende offentlig interesse i udbredelsen af dokumentet.

127 I den foreliggende sag har Kommissionen påberåbt sig undtagelsen vedrørende risiko for skade på erhvervsdrivendes forretningsmæssige interesser for at afslå aktindsigt i de lister, der indeholder angivelse af omfanget af hver enkelt erhvervsdrivendes import af bananer i løbet af perioden 1994-1996 og de foreløbige referencemængder, der er tildelt hver enkelt erhvervsdrivende for årene 1999 og 2000, idet Kommissionen samtidig i punkt 3, sidste afsnit, i beslutningen af 10. august 2004 fremhæver, at der for 1998 ikke findes en liste over de traditionelle erhvervsdrivende som omhandlet i forordning nr. 2362/98.

128 For det første skal det konstateres, at disse dokumenter indeholder fortrolige oplysninger, der vedrører de virksomheder, der importerer bananer, og deres forretningsmæssige aktiviteter og derfor skal anses for omfattet af anvendelsesområdet for undtagelsen i artikel 4, stk. 2, første led, i forordning nr. 1049/2001.

129 For det andet skal det vedrørende spørgsmålet om, hvorvidt Kommissionen har undersøgt, om udleveringen af de pågældende dokumenter konkret og faktisk ville påvirke den beskyttede interesse, hvilket sagsøgeren bestrider ved at påberåbe sig, at begrundelsen i beslutningen af 10. august 2004 er af generel karakter, bemærkes, at Kommissionen i den pågældende beslutnings punkt 4 anfører, at udbredelse af disse dokumenter ville kunne »skade de erhvervsdrivendes forretningsmæssige interesser, da der hermed ville ske offentliggørelse af de referencemængder, der tildeles hver enkelt erhvervsdrivende, og omfanget af de faktisk importerede mængder for hver enkelt erhvervsdrivende«.

130 Kommissionen kan i princippet basere sin beslutning herom på de generelle formodninger, der gælder for visse kategorier af dokumenter, da sådanne generelle betragtninger må antages også at have gyldighed for begæringer om aktindsigt i dokumenter af tilsvarende karakter. Den er dog i hvert enkelt tilfælde forpligtet til at efterprøve, om de generelle betragtninger, der normalt gælder for en bestemt type dokumenter, konkret har gyldighed for det dokument, som der begæres aktindsigt i (jf. analogt dommen i sagen Sverige og Turco mod Rådet, præmis 50).

131 De omhandlede dokumenter i den foreliggende sag vedrører to specifikke elementer af den fælles markedsordning for bananer: mængden af importerede bananer og mængden af bananer, som hver traditionel erhvervsdrivende har tilladelse til at importere. Disse angivelser er medvirkende til at fastslå den kommercielle aktivitet hos de virksomheder, der importerer bananer til Fællesskabet. Det er vanskeligt at forestille sig, hvordan Kommissionen ville kunne fremlægge en konkret og individuel undersøgelse af hvert enkelt dokument uden at fremlægge de pågældende tal. Det skal endvidere bemærkes, således som det fremgår af listen over de erhvervsdrivende, som Kommissionen har givet aktindsigt i for årene 1999 og 2000, at sagsøgeren har anmodet om udlevering af oplysninger om import fra 622 konkurrenter i 15 medlemsstater. Ved en konkret og individuel undersøgelse af hvert af disse tal, eller endda af hver liste, som hver medlemsstat har fremsendt, ville det ikke være muligt at angive de hensyn, der begrunder, at de skal behandles fortroligt, uden at indholdet herved offentliggøres, hvorved det egentlige formål med undtagelsen følgelig ikke ville blive opfyldt (jf. analogt dommen i sagen WWF UK mod Kommissionen, præmis 65).

132 Hvad angår sagsøgerens påstand om, at offentliggørelsen af de ønskede dokumenter ikke vil medføre skade for andre erhvervsdrivendes forretningsmæssige interesser, idet sektoren for handel med bananer ikke er et marked, der er åben for fri konkurrence, skal det bemærkes, at en sådan påstand ville udelukke ethvert dokument, der vedrører en fælles markedsordning, fra anvendelsesområdet for artikel 4, stk. 2, første led, i forordning nr. 1049/2001. Selv inden for en fælles markedsordning kan offentliggørelsen af de foreløbige referencemængder og den reelle anvendelse af disse være til skade for de pågældende virksomheders forretningsmæssige interesser, idet disse oplysninger muliggør en fastsættelse af omfanget af såvel den maksimale teoretiske som den reelle aktivitet blandt de erhvervsdrivende, deres konkurrencemæssige position og udfaldet af deres forretningsstrategier.

133 Det skal desuden undersøges, om denne risiko, således som sagsøgeren anfører, skal afvejes over for en mere tungtvejende offentlig interesse (dommen i sagen Sverige og Turco mod Rådet, præmis 67, og Rettens dom af 11.3.2009, sag T-166/05, Borax Europe mod Kommissionen, ikke trykt i Samling af Afgørelser, præmis 51; jf. ligeledes præmis 124 ovenfor). Anmodningen om aktindsigt i dokumenterne har til formål at kontrollere forekomst af svig blandt sagsøgerens konkurrenter. Dermed forfølger sagsøgeren bl.a. det formål at beskytte sine egne forretningsmæssige interesser. Det er imidlertid ikke muligt at kvalificere sagsøgerens forretningsmæssige interesser som en »mere tungtvejende offentlig interesse« over for beskyttelsen af de traditionelle erhvervsdrivendes forretningsmæssige interesser, hvilken beskyttelse søges opnået ved at nægte aktindsigt i nogle af de ønskede dokumenter. Det tilkommer endvidere de kompetente nationale myndigheder og fællesskabsmyndigheder, og ikke de erhvervsdrivende, at forfølge den offentlige interesse i relation til at afdække svig med henblik på at sikre en velfungerende fælles markedsordning for bananer — alt efter omstændighederne efter anmodning herom fra en erhvervsdrivende.

134 Sagsøgeren påberåber sig endvidere artikel 4, stk. 7, i forordning nr. 1049/2001 og er af den opfattelse, at de importerede mængder fra 1994-1996 og fra 1998-2000 ikke længere bør være omfattet af beskyttelsen.

135 Artikel 4, stk. 7, i forordning nr. 1049/2001 fastsætter følgende:

»Undtagelserne som fastlagt i stk. 1-3 finder kun anvendelse i den periode, hvor beskyttelsen er begrundet i dokumentets indhold. Undtagelserne finder anvendelse i højst 30 år. Med hensyn til dokumenter, der er omfattet af undtagelserne vedrørende privatlivets fred eller forretningsmæssige interesser, og i tilfælde af følsomme dokumenter kan undtagelserne om nødvendigt finde anvendelse efter udløbet af dette tidsrum.«

136 Det følger af denne bestemmelse, at de dokumenter, hvis offentliggørelse vil skade forretningsmæssige interesser, opnår en særlig beskyttelse, idet aktindsigt heri kan være forbudt for en periode på over 30 år. En sådan beskyttelse skal imidlertid under alle omstændigheder være berettiget på baggrund af disse dokumenters indhold.

137 De dokumenter, hvori der er begæret aktindsigt, vedrører selve genstanden for importaktiviteterne, idet de angiver disse virksomheders markedsdele, forretningsstrategier og salgspolitikker. Indholdet af disse dokumenter berettiger derfor en beskyttelsesfrist.

138 Det bemærkes, at det fremgår af artikel 3 og 4 i forordning nr. 2362/98 og artikel 1 i Kommissionens forordning (EF) nr. 250/2000 af 1. februar 2000 om indførsel af bananer som led i toldkontingenterne og traditionelle AVS-bananer og om fastsættelse af vejledende mængder for andet kvartal af 2000 (EFT L 26, s. 6), at det faktiske omfang af import mellem 1994 og 1996 for de traditionelle erhvervsdrivende har fungeret som grundlag for at fastlægge referencemængderne for årene 1999 og 2000. Selv import, der er foretaget i 1994, har haft en direkte indflydelse på referencemængderne for året 2000.

139 Den dato, der skal fastlægges i forhold til at udføre prøvelsen af lovligheden af den af Kommissionen trufne afgørelse, er datoen for dens vedtagelse. Den 10. august 2004 vedrørte Kommissionens undersøgelse dokumenter fra de forudgående fire år. Idet tallene fra 1994 påvirkede tallene for 2000, og afslaget på aktindsigt hidrører fra 2004, skal en periode på fire år således betragtes som en periode, hvor beskyttelsen af de pågældende forretningsmæssige interesser er berettiget.

140 Kommissionens anvendelse af undtagelsen i artikel 4, stk. 2, første led, i forordning nr. 1049/2001 anses således for berettiget.

141 Følgelig bør det tredje anbringendes andet led forkastes.

Om tredje led vedrørende den urigtige og selvmodsigende karakter af afslaget på delvis aktindsigt i visse dokumenter

— Parternes argumenter

142 Sagsøgeren har anført, at beslutningen af 10. august 2004 også er ulovlig i henhold til proportionalitetsprincippet, hvorefter institutionerne har en forpligtelse til at sikre en delvis aktindsigt i de ønskede dokumenter, når fuld indsigt heri ikke er mulig.

143 Sagsøgeren har ligeledes henvist til artikel 4, stk. 6, i forordning nr. 1049/2001, der udtrykkeligt fastslår, at hvis kun dele af det ønskede dokument er omfattet af en undtagelse, skal den resterende del af dokumentet udleveres. Sagsøgeren har anført, at dette princip om delvis aktindsigt også gælder i det tilfælde, hvor en anmodning vedrører flere dokumenter.

144 Heraf har sagsøgeren udledt, at Kommissionen under alle omstændigheder burde have givet sagsøgeren aktindsigt i de dokumenter, der hidrører fra de medlemsstater, der ikke har rejst indsigelse mod offentliggørelse af de ønskede dokumenter, dvs. Republikken Østrig, Den Hellenske Republik, Kongeriget Sverige, Kongeriget Danmark og Storhertugdømmet Luxembourg. Sagsøgeren bebrejder Kommissionen at have behandlet sagen overfladisk, idet denne først i forbindelse med svarskriftet præciserer, at de to sidstnævnte medlemsstater støttede udlevering af dokumenterne.

145 Kommissionen har anført, at den ved beslutningen af 10. august 2004 faktisk meddelte sagsøgeren delvis aktindsigt i de ønskede dokumenter, idet den tilsendte selskabet en liste over de registrerede traditionelle erhvervsdrivende i Fællesskabet for 2000, hvilken liste er identisk med den for 1999. Under disse omstændigheder er dette led grundløst.

146 I relation til sagsøgerens begæring om delvis aktindsigt i de dokumenter, der hidrører fra de medlemsstater, som ikke har gjort indsigelse mod udleveringen, har Kommissionen bemærket, at disse dokumenter, som angivet i beslutningen af 10. august 2004, er omfattet af undtagelsen om beskyttelse af erhvervsdrivendes forretningsmæssige interesser og derfor ikke kan udleveres. Den manglende indsigelse fra de medlemsstater, der er ophavsmænd til de omhandlede dokumenter, udgør ikke i sig selv en tilstrækkelig grund til, at Kommissionen skulle tillade offentliggørelse.

— Rettens bemærkninger

147 Det skal fremhæves, at Kommissionen rent faktisk har givet sagsøgeren aktindsigt i en del af de dokumenter, der er nævnt i præmis 14 ovenfor, dvs. listen over de traditionelle erhvervsdrivende, der er registreret for 2000, hvilken liste er identisk med den for 1999, uden at præcisere importmængden for hver traditionel erhvervsdrivende mellem 1994 og 1996. Kommissionen anfører, at der ikke findes en liste over de traditionelle erhvervsdrivende for 1998.

148 Hvad angår de dokumenter, der hidrører fra medlemsstater, der ikke er imod udleveringen, skal det bemærkes, at Kommissionen på eget initiativ har påberåbt sig undtagelsen i artikel 4, stk. 2, første led, i forordning nr. 1049/2001. På denne baggrund og i lyset af gennemgangen af det andet anbringende lader beslutningen af 10. august 2004 sig forklare af den omstændighed, at karakteren af de i dokumenterne indeholdte oplysninger er den samme, uanset hvilken medlemsstat dokumentet hidrører fra, herunder tallene vedrørende importmængder for hver enkelt erhvervsdrivende i perioden fra 1994-1996 og de foreløbige referencemængder, der er tildelt hver enkelt erhvervsdrivende for 1999 og 2000. Konstateringen af, at videregivelse af sådanne oplysninger vil være til skade for de forretningsmæssige interesser for andre virksomheder, der importerer bananer, gælder således for samtlige dokumenter, der hidrører fra medlemsstaterne.

149 Det tredje anbringendes tredje led skal således forkastes, og det tredje anbringende må følgelig forkastes i sin helhed.

Om det fjerde anbringende vedrørende manglende afgørelse med hensyn til licenserne

Parternes argumenter

150 Sagsøgeren har bestridt punkt 2 i beslutningen af 10. august 2004, hvorved Kommissionen udtrykkeligt afviser aktindsigt i dokumenter, der er nævnt i litra c) i den oprindelige begæring.

151 Sagsøgeren har bestridt den omstændighed, at Kommissionen foregiver ikke at være i besiddelse af de importlicenser, der blev tildelt hver enkelt erhvervsdrivende i årene 1998-2000 og dokumentation for anvendelsen heraf. Sagsøgeren har henvist til Co-Frutta I-dommen (præmis 44 og 45), som ifølge sagsøgeren har fastslået, at i hvert fald dokumenterne vedrørende perioden fra 1998 til 1999 er blevet fremsendt til Kommissionen fra medlemsstaterne.

152 Kommissionen har anført, at den ikke er i besiddelse af de dokumenter, der er nævnt i den oprindelige begærings litra c). Kommissionen bemærker, at medlemsstaterne i henhold til forordning nr. 2362/98 udelukkende har meddelt Kommissionen overordnede oplysninger om anvendelsen af importlicenserne for 1998-2000, og ikke individuelle data for hver enkel erhvervsdrivende. Der foreligger ydermere ingen oplysninger for 1998, idet definitionen på traditionelle erhvervsdrivende ikke eksisterede i henhold til forordning nr. 1442/93, der gjaldt på daværende tidspunkt.

153 Kommissionen har anført, at det ikke kan udledes af Co-Frutta I-dommen, at Kommissionen er i besiddelse af de dokumenter, der nævnes i den oprindelige begærings litra c).

Rettens bemærkninger

154 Det skal bemærkes, at Kommissionen til stadighed har angivet ikke at være i besiddelse af de dokumenter, der nævnes i den oprindelige begærings litra c), dvs. de licenser, der er udstedt til hver enkelt erhvervsdrivende i årene 1998-2000, og den tilsvarende anvendelse heraf.

155 I overensstemmelse med Rettens praksis knytter der sig en legalitetsformodning til alle institutionernes erklæringer om, at de dokumenter, der er begæret aktindsigt i, ikke findes. Der er imidlertid tale om en simpel formodning, som sagsøgeren kan afkræfte med alle midler på grundlag af relevante og samstemmende indicier (jf. Rettens dom af 26.4.2005, forenede sager T-110/03, T-150/03 og T-405/03, Sison mod Rådet, Sml. II, s. 1429, præmis 29 og den deri nævnte retspraksis, og dommen i sagen Terezakis mod Kommissionen, præmis 155). Denne formodning skal anvendes analogt på den situation, hvor institutionen angiver ikke at være i besiddelse af de ønskede dokumenter.

156 Hvad angår sagsøgerens eneste bevis, der vedrører Co-Frutta I-dommen, skal det først og fremmest bemærkes, at de oplysninger, der nævnes deri, udelukkende vedrører 1998 og 1999. Hvad angår 1998 fremgår det endvidere, som fastslået i præmis 46 i den nævnte dom, at medlemsstaterne i medfør af artikel 4, stk. 4 og 5, samt artikel 21 i forordning nr. 1442/93 skulle meddele Kommissionen lister over alle registrerede erhvervsdrivende tillige med oplysninger vedrørende den samlede mængde for de udstedte og udnyttede importlicenser, som indsamles på national basis for hvert kvartal og hver kategori af erhvervsdrivende. De individuelle oplysninger er således ikke i denne henseende blevet fremsendt til Kommissionen. I relation til 1999 henvises i præmis 46 i Co-Frutta I-dommen til forordning nr. 2362/98. Hvad angår de traditionelle erhvervsdrivende fastsætter artikel 28, stk. 2, litra a), i forordning nr. 2362/98, at medlemsstaterne meddeler Kommissionen lister over de erhvervsdrivende, med en angivelse for hver traditionel erhvervsdrivende af den mængde bananer, der er blevet indført i perioden 1994-1996, og deres foreløbige referencemængder. Heraf fremgår det, at disse dokumenter ikke indeholder de oplysninger, der nævnes i sagsøgerens oprindelige begærings litra c).

157 I mangel af relevante og samstemmende indicier, der går i modsat retning, følger det heraf, at Kommissionens erklæring, hvorefter denne ikke er i besiddelse af de i den oprindelige begærings litra c) nævnte dokumenter, skal anses for rigtig (jf. i den retning og analogt dommen i sagen Terezakis mod Kommissionen, præmis 162-167).

158 Følgelig skal dette anbringende og dermed søgsmålet i dets helhed forkastes som ugrundet.

159 Hvad endelig angår den af sagsøgeren begærede bevisoptagelse følger det dels af sagens akter, dels af det ovenfor anførte, at sådanne foranstaltninger er uden betydning for afgørelsen af tvisten. Derfor skal begæringen om, at Retten træffer afgørelse om bevisoptagelse, afvises.

Sagens omkostninger

160 Ifølge Rettens procesreglements artikel 87, stk. 2, pålægges det den tabende part at betale sagens omkostninger, hvis der er nedlagt påstand herom. Sagsøgeren har tabt sagen og bør derfor pålægges at betale sagens omkostninger i overensstemmelse med Kommissionens påstand herom.

På grundlag af disse præmisser

udtaler og bestemmer

RETTEN (Anden Afdeling):

1) Det er ufornødent at træffe afgørelse i sag T-355/04.

2) Europa-Kommissionen frifindes i sag T-446/04.

3) Co-Frutta Soc. coop. betaler sagens omkostninger.

Pelikánová Jürimäe Soldevila Fragoso

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 19. januar 2010.

Underskrifter